

Sygn. akt V CSK 387/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. M., A. Ł., A. M., W. M. i E. J. przy uczestnictwie I. [...] S.A.
w W.

o zatwierdzenie ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie T. M. od postanowienia
Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni T. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 lutego 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.).

Skarżąca przedstawiła uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, starając się wykazać, że w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 1019 k.c. w zw. z art. 88 k.c., wymagające wyjaśnienia, czy poprzez powołanie się na błąd co do prawa możliwe jest uchylenie się od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku. Przedstawiona argumentacja nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego zagadnienia prawnego, ani za tezą o istnieniu poważnych wątpliwości interpretacyjnych, tym bardziej, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzi istotny błąd co do prawa usprawiedliwiony okolicznościami sprawy, czy niebędący wynikiem braku staranności po stronie spadkobiercy. Ponadto problem sformułowany przez skarżącą był już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymaga dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt II CSK 171/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 6 lipca 2012 r., sygn. akt V CSK 313/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt IV CSK 612/11, OSNC 2013, nr 3, poz. 39, Biuletyn SN 2012, nr 10, s. 12, postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2011 r., sygn. akt I CSK 85/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt V CSK 337/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 30 czerwca 2005 r., sygn. akt IV CK 799/04, OSNC 2006,

nr 5, poz. 94, Biuletyn SN 2005, nr 11, s. 12, wyrok SN z dnia 24 stycznia 1974 r., sygn. akt II CR 761/73, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.